

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI.

PRILOGA NOVIN.

CENA ŠTEVILKI 1 DIN.

# **Marijin list**

**April - Maj, 1934.**

**Štev. 4. i 5.**

**30. letnik.**

# Marijin list

---

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin pedesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja I. 1904., decembra 8., gda je te list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani. — Vrejüje i izdava ga z dovolenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef**, vp. plebanoš v Črensovcih, Slovenska Krajina, Jugoslavija. (Pred oblastjo odgovoren Godina Jožef CM Groblje.) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale. (Za tiskarno J. Strnad.)

**Cena letno:** 12 Din na skupni naslov i 15 Din na posameznoga, v inozemstvo 40 Din. Plačati se mora do 25. marca. Siromakom se dovoli, da četrtletno ali mesečno plačajo naročnino naprej.

Ugodnosti naročnikov: Naročniki dobijo na konci leta brezplačno Kalendar Srca Jezušovoga. 2. Vsaki tjeden se služi za nje edna sveta meša. 3. Večne meše so plačane za nje. a) v Celji pri sv. Jožefi, b) v Grobljah i c) v Soboti v Martinišči v mešnoj zvezi Marije Pomočnice. 4. Deležni so sadov več jezerih svetih meš, štere letno da služiti »Seraphinsko dobrodelno društvo« v Linzi.

K Marijinomi Listi se da vsaki mesec 16 stranski mladinski list »Marijikin ogracek« letno za 4 Din.

Če bo imeo Marijin List 20 jezero naročnikov, dobi vsaki brezplačno Marijikin Ogracek.

Pripomnimo, da se tjedenske svete meše služi na čast sv. Družine i da ma pravico vsaki naročnik uredniki naznaniti namen, v šteroga naj se sv. meša služi. Vse to je brezplačno. Edno prosi samo uredništvo, naj naročnik po doblenoj milosti objavi zahvalo v M. listi i toga širi med svojimi poznanci. Zahvala je brezplačna. Pripomnimo še, da se dela vse brezplačno i se čisti dobiček obrne na zidanje hiše sv. Družine, v šteroj se bodo lahko opravljale zaprte duhovne vaje. Te sveti namen naj tüdi širi Marijin list. —

Vrednik.

---

## Dari

Na Dom sv. Franciška v Črensovcih darüvano v Din: Fotivec Ivan, Žižki 10, N. Čakovec 20, Drvarič Jožef, Bogojina 10, Smodiš August, Črensovc 20, Benkič Jožef, Topolovci, prosi za blagoslov pri živini, 10, Markovič Alojz, Topolovci, prosi za blagoslov pri živini, 10, Domankoš Franc, Strehovci, iz Francije 5, Škafar Orša, Ižekovec, iz Francije 5, Horvat Alojz, iz Francije, naj se počasti sv. Anton 30, Krampač Aga, Bednja iz Francije 10, Gjorek Aga, Črensovc, iz Francije od prvoga zaslužka 5, Curič Treza, Trnje, v zahvalo za srečno odajo 7, Ivko Ana, Sr. Bistrica, v zahvalo 10, Denša Verona, Brezovica 10, Horvat Števan

# MARIJIN LIST

XXX. Štev. 4. in 5.

April, Maj 1934.

## Ka je dužna napraviti Slovenska Krajina zdaj, ka je Don Boska sv. Cerkev podignola za svetnika.

Neizmerno velika dobrota za naše duše je, ka smo dobili sinove sv. Don Boska v Soboto, gde vodijo dijaški zavod Martinišče. Prevelika boža dobrota je, da je sv. Don Bosko Janoš telikim našim mladencem odpro svojo družbo, v šteroj so postali i še postanejo duhovniki, bratje, sotrudniki, deklicam pa, da postanejo sestre i sotrudnice.

Na stotine našega naroda vživa že duhovne dobrote sv. Don Boskove ustanove kak duhovniki, kleriki, bratje, sotrudniki, sestre i sotrudnice. Potom teh pa jezeri drugi vso duhovno pomoč. Nedopovedliva dobrota je, da salezijanci vzgajajo našo šolsko mladino v teh časaj gda je pokvarjenost med mladinov najstrašnejša mogoče od tistimao, kak svet gorstoji. Neizmerna dobrota je, ka z Martinišča pomagajo sinovje svetoga Don Boska Janoša rešiti tudi ostalo našo mladino i ka so pomočnicje duhovnikom v duhovnom pastirstvi. Pred 28 leti so prvi odraščeni dečki šli v Italijo, da v zavodaj sv. Don Boska postanejo duhovniki. Postali so. I za njimi so šli drugi, vnogi, tak da je dnes v salezijanskoj družbi Slov. Kra-



Sv. Don Bosko Janoš v službi Marije Pomočnice.

jina razmeroma najbolje častno zastopana. Toj družbi se mamozahvaliti za neizmerno čast, ka mamoz že tūdi svoje misijonare i misijonarke med poganskimi narodi, ki širijo tam Kristušove vere svetlost. Družbi svetoga Don Bosko Janoša se mamoz zahvaliti, da smo spoznali Marijo Pomočnico i dobili od nje nešteto darov. Svetomi Don Bosko Janoši se mam zahvaliti, da je Marijin List pokazao pot našoj mladini v njegovo družbo i da je zato proso z njegov obstoj i ga sproso od sladke nebeske mamike, Marije Pomočnice.

Gda vse te dūhovne dobrote premislimo, se nam sili pitanje: i hvala za vse to? Ka smo dali za te nedopovedlive kinče sv. Don Bosko Janoši? Smo podpirali njegovo delo v zadostnoj meri? Smo širili njegovoga dūha med mladinov? Smo bili hiši njegovih sinov, Martinišči v Soboti naklonjeni? Znam, da bo vnoгим pravila dūšna vest: včino si, ka si mogo. Ali večina Slovenske Krajine se pa vendar more v prsi biti i pripoznati: Svoje dužnosti nesam včino. Jeli bi pa bilo Martinišče, naš jedini katoličanski zavod za vzgojo mladine, tak zadužen, ka je v velikoj nevarnosti njegov obstoj? Jeli bi ne bila že k zavodi prikapčena vekša kapela za sprejem vnoģe mladine, ki bi se zbiralapo nedelaj v oratoriji? Jeli ne bi že stala zadosta prostorna dvorana za širjenje Kristušovoga dūha, kakše niedne nega v velikoj Soboti, pa je tak neskončno potrebna? Jeli bi pa blodilo teliko naše mladine, če bi sé zavod povekšao i tūdi povekšao broj dūhovnikov, voditelov mladine?

Odkrito povejmo, dosta smo zamūdili. Odkrito priznajmo, milijone smo zapili, zakadili, zacifrali, na nepotrebne reči ta zmetali, se pravdali i prek mere gostili, z dūš naše mladine smo se pa spozabili. Naš greh, naš preveliki greh!

Spoznanje krivde je vsikdar prvi stopaj na pravo življenje. To naj bo tūdi pri nas, gledoč na podpiranje zavoda svetoga Don Bosko Janoša v Soboti, gledoč na Martinišče.

Martinišče je naše, je hiša za rešitev naše mladine, moramo je rešiti, to je naša sveta dužnost.

Ne pravite, da je kriza. Na mesec eden dinar 35 par, vsaka družina zmore. Za dinar dobi vsaki mesec Marijin list, za 35 par pa vsaki mesec Marijikin Ograček. Na konci leta pa brez vsakoga plačila brezplačno kolendar Srca Jezušovoga. Če vsaka družina naroči naše liste, kak je tūdi dužna naročiti, ostane toliko čistoga, da moremo za povekšanje kapele v Martinišči par jezer dinarov letno pokloniti. Poleg toga se pa napuni z pravim dūhom Kristušovim, ki ga je širio sv. Don Bosko Janoš.

Vsaka katoličanski hiša naj spuni to svojo dužnost, naj si naroči Marijin list in Marijikin ograček! To je dužna včiniti

Slovenska Krajina, gda obslužavle prvo slovestnost sv. Don Bosko Janoša! Rešiti mora svojo mladino. Po svojih dobrih listaj poleg fundacije mora skočiti na pomoč Martinišči, da to žive, se razširi i cvete z popolnim duhom sv. Don Bosko Janoša. To je rešitev naše mladine i naših duš. Klekl Jožef, vrednik.

## Katoliška Akcija.

(Katoličanstvo v djanji.)

Če ščemo Katoliško Akcijo spoznati i razmiti, moremo najprle spoznati njena pravila, iz šterih spoznamo ustroj katoliške akcije, njeni namen, vodstvo, i delokrog njenoga delovanja. Za naše kraje valajo sledeča pravila Katoliške Akcije, potrjena i razglašena od višje cerkvene oblasti!

### Pravila Katoliške akcije v Sloveniji!

#### A. Pomen in namen Kat. Akcije.

§ 1. Katoliška Akcija je sodelovanje vernikov v poslanstvu Cerkve za krepitev, širjenje, udejstvovanje in obrambo katoliških načel v zasebnom, družinskem in socialnom življenji.

§ 2. Posebej ma Katoliška Akcija te namene:

a) Skrbi za versko življenje ino delovanje, zato pospešuje duhovne vaje, misijone, obisk sv. maše, predge ino krščanskoga navuka, zidanje cerkva, bratovščine (apoštolstvo sv. Cirila in Metoda), misijonstvo, bratovščine, Marijine družbe, tretji red, Apoštolstvo možov, pobožna slovstva, liturgično gibanje, evharistično gibanje, romanja ino katoličanske shode pa shode po posameznih krajaj za sad Katoliške akcije.

b) Skrbi, da se mladina oklene katoliških načel ino nevstrašeno zastopa pa širi vseli ino povsod ta načela, bodisi, da je mladina brez posebnih organizacij, ali pa organizirana, kak napriliko v mladinskih odsekih, prosvetnih društvaj v mladinskem ino dekliških zvezah, Orli, Orlica, dijaških društvaj, akademskih društvaj, delavskoj (Krekovoj) mladini in rokodelskih društvaj.

c.) Skrbi za splošno prosveto na katoličanskoi podlagi po organizacijah: Kat. Akademičnom starešinstvi, Leonovoi družbi, Slomškovoii družbi, Prosvetnih društvih, Krščanskoii šoli, Tiskovnih društvih i založbah, časnikih, predavanjih in tečajih, revijah v leposlovji ino umetnosti.

č) Skrbi, da prešine kršč. socialni duh vse ljudi, da se zdigne štrti stan v verskem in socialnom pogledi, da krščansko občestvo družii vse stanove.

d) Skrbi, da se javno uveljavljajo katoličanska načela, v šolstvu, v javni morali, v družbi, gospodarstvu, v javni upravi, v ljudskih zastopstvih ino cerkvenih zadevah vsega ljudstva.

e) Skrbi za vsakovrstno dobrodelnost. Po Vincenejevih in Elizabetinih konferencah, ljudskih ino dijaških kuhinjah, društvih za slepe, dijaških podpornih društvih, Rafaelovoj družbi, posebno pa v zanemarjenih krajih i pa v inozemstvu.

f) Skrbi za treznostno gibanje med slovenskim narodom. (Pospešuje cile sv. Vojske, družbe treznosti.)

## B. Vodstvo katoliške akcije.

Vodstvo akcije je etak organizirano:

§ 3. I. Škofijski svet Katoliške Akcije. V njem so: 1. Predsednik, 2. podpredsednik, 3. škofov zastopnik, 4. tajnik, 5. Zastopniki centrale katoličanskih organizacij, 6. Odlični katoličani obojega spola.

§ 4. Opomba: 1. Svojega zastopnika odpošle škof. Zastopnike central določijo centrale same. Druge člane valo škofijski svet Katoliške akcije, potrjuje je pa škof.

§ 5. Opomba: 2. Vse v § 3. našete kotrige tvorijo zbor škofijskega sveta katoliške akcije. Te zbor voli zün v § 4 že omenjenih članov tri odbornike, ki tvorijo s člani 1—4 § 3. Škofijski odbor Katoliške akcije.

§ 6. Opomba: 3. Škofijski odbor Katoliške akcije pritegne od slučaja do slučaja strokovnjake za razne strani katoličanskega življenja ino udejstvovanja pa po potrebi vstanavlja odseke.

§ 7. Opomba: 4. Važnejše zadeve so pridržane Škofijskomi zbori katoliške akcije.

§ 8. II. Župnijski svet katoliške akcije. V njem so: 1. Predsednik, 2. podpredsednik, 3. župnik ali njegov namestnik, 4. tajnik, 5. zastopniki kat. organizacije, 6. Zavüpní možje in žene posebno tam, kje ne organizacij.

§ 9. Opomba 1. Zastopnike organizacij določijo organizacije same. Druge člane voli župnijski svet, šteri zvoli povrh ešče največ tri odbornike, šteri stvorijo s člani od 1—4 § župnijski odbor Katoliški akcije.

§ 10. Opomba 2. Spore v župnijskom sveti rešava škofijski odbor.

## C. Delo škofijskih ino župnijskih svetov.

§ 11. Škofijski in župnijski sveti vršijo delo Katoliške akcije deloma neposredno z delom svojih organov, deloma po včlanjenih organizacijah.

§ 12. Organizacija, ki pristopi h Katoliškoj akciji, pridrži svojo autonomijo, svoje vodstvo ino svoj lasten delokrog.

§ 13. Vzgojne, prosvetne ino karitativne organizacije, ki ščejo valati kak katoličanske, se morajo pridružiti katoliškoj akciji, da omogočijo vzajemno apostolsko delo. Verske organizacije so tak članice, če se poleg dela za osebno posvečenje udeležujejo tudi v smisli katoliške akcije.

§ 15. Kje takih organizacij, ki bi delale v tem smisli, ne, tam se naj ustanovijo tiste organizacije, ki so v dotičnom kraji potrebne.

§ 16. Vsakoj fari, tudi tam, kje ne organizacij, se ustanovi župnijski svet iz katoliških zastopnikov raznih stanov, ki bo vršio apoštolsko delo, ali naravnost, ali po kakših odsekaj.

§ 17. Delo Katoliške akcije pospeševati je duhovnikova dušnopastirska dužnost, kak je dužnost vseh vernikov pri takšem apčtolskem deli sodelovati.

§ 18. Delovanje Katoliške akcije je ne politično!

#### Č. Poslovanje škofijskih in župnijskih svetov.

§ 19. Škofijski svet določi poslovnik za delo škofijskoga odbora in zbora, kak tudi poslovnik za župnijske svete.

§ 20. Odbor škofijskoga sveta pozove redoma vsako leto občni zbor, h šteromi se vabita zviin kotrig škofijskoga sveta po 2 delegata vseh župnijskih svetov. Na občnom zbori se poroča od dela v centrali ino edinicah, pa se delajo načrti za bodoče delo.

§ 21. Škofijski ino župnijski sveti se konstituerajo vsako 3 leto, če možno v meseci oktobri, ali konči do 15. novembra.

§ 22. Župnijski sveti poročajo škofijskomi sveti od svojega dela ino opazüvanja vsako leto pred mesecom oktobrom.

§ 23. Škofijski ino župnijski svet se ne vmešavata v društveno delovanje central ino edinic posameznih organizacij, sporočata njim samo svoje misli gledeč na katoličanstvo v djanji.

»Oglas lavantinske škofije IV. šte. 824.«

Maribor, dne 3 aprila 1929.

† Andrej, škof in  
apostolski admn.

## Don Bosko — svetnik.

Letos na vüzem, kda se je v večnom Rimi zbralo več sto jezer ljudi iz vsej narodov in krajov zemlá, té, kda se je zaključilo zviinredno sveta leto na spomin našega odrešenja, so sveti Oča rimski papa v cerkvi svetoga Petra, štera je na te den — čigli spravi pod svojo streho do 60 jezero ljudi — bila nabito

puna, — slovesno prišteli Don Boska, ustanovnika salezijanske družbe, k svetnikom svete matere Cerkvi.

Kdakoli sveta Cerkev koga prište med svetnike te té navadno zgubi svoje rodbinsko ime i njemi ostane samo krstno. Potom toga bi se i Don Bosko meo odzdaj naprej zvati samo sveti Ivan. Ali navzlük toga ga svet po starom zové i sam sveti Oča so izjavili, ka Don Bosko ostane Don Bosko, »zato ka nam je pod tem imeni najbole dragi i mili i ar ga pod tem imenom pozna i lübi celi svet.«

Zavolo toga ga bomo tüdi mi nazivali samo Don Bosko.

Marijin list je vnogokrat piso o Don Boski, on je bio prvi, ki je pozvao mladence Slovenske Krajine pod Don Boskovo zaštavo, pod šterov se jih dnes že veliki šereg bori za bože kralstvo i zveličanje düš kak eti v domovini, tak tüdi v misijonskih deželaj. Zato se zdaj ob priliki njegovoga prištetja k svetnikom, kda od Don Boska piše i guči celi svet, znova spomni toga po papovih rečaj največša svetnika zadnjih stoletij. Ar je vnoгим čtevcom Marijinoga lista njegovo življenje še neznano, zato ga tü nakraci priobčimo. Pri drugoj priliki pa spregovorimo kaj zanimivoga iz njegovoga delovanja.\*

## I.

### Jakostna mladost.

Zgodovina Don Boskovoga življenja se bo poznim rodovom vidla kak legenda, dnes pa šče vsi vidimo in smo svedoki njegove istinitosti. Kak se začne vsakše bože delo začensí od evangeliuma v poniznosti, tak se je začnola tüdi Don Boskova zgodba v poniznosti i siromaštvi.

Narodo se je Don Bosko 16. augusta 1815.. blüzi varaša Kastelnuovo d' Asti, šteri varaš se dnes na spomin, ka je Don Bosko v njem v šolo hodo, zové Kastelnuovo Don Bosko. Stariši Don Boskovi so bili siromaški, kak se pozna že iz rojstne hiže, a bili so bogaboječi. Dve leti star je zgübo očó; vzgajala ga je njegova dobra i jakostna mati Marjeta, štera je mogla trdo delati, ka je prehranila štiri kotrige družine. Ona je nej znala pisati i je nej bila vučena, ali navčila se je modrosti iz življenja, iz svetoga evangeliuma i se ravnala po zgledi kršćnske lübavi. Nijeden sirmak je nej prestopo njenoga praga, ka njemi ona ne bi dala falat krüha s prijaznim nasmehom.

\* Če bi što želo dobro spoznati Don Boskovo življenje, naj se naroči na Salezijanski vestnik, šteri de odsegamao prinašo vsaki drugi mesec 16 strani njegovoga zanimivoga življenja. Vse vküp bo okoli 500—600 strani. Kračisa knjiga košta 6 Din. Mala knjiga samo 1 Din. Vestnik pa na leto 10 Din.— Naslov Salezijanci, Rakovnik Ljubljana.



V devetom leti je mali Vanek meo čudovito prikazen — on jo imenuje senje —, v šteroj njemi Marija razodene njegovo živlensko zvanje i pot, po šteroj naj hodi, da si pridobi srce mladine. Pokazala njemi je velko vnožino mladine, štera se je prerivala, pretepala; mali Vanček pa je šteo te dečke ukrotiti i že je stisno pesnice, ka bi je razegno. Marija pa njemi pravi: »Ne tak! Nego z lübeznivostjov i krotkostjov si je moraš pridobiti.« V tom megnjenji so se vsi dečki spremenili v divje živali, štere so se ravno tak grizle i prerivale.

»Tü je tvoje pole, tü tvoje delo«, njemi pravi Marija. »Pazi, ka se bo zdaj zgodilo. Postati moraš ponizen, srčen in krepki.« Zgledno se je okoli i vido, ka so se zveri spremenile v krotke agnjece. S tem njemi je Marija dala razmiti, ka mora to divjo mladino spremeniti v krotke agnjece črede Kristušove. On je toga nej razmo, ali Marija njemi pravi: »Kda pride čas, boš vse to razmo.« I po vnoгих letaj, trüdih in težavaj je razmo i spoznao svoje poslanstvo.

Kda je na drügi den pripovedavo te svoje senje, kak jih on zove, pravi brat Anton:

»Najbrž boš kakši tolvajski poglavar.«

»Ali pa velki berač ali kanás«, je pravo drügi

I norca so se delali ž njega, kak v svetom pismi Jožefovi bratje iz maloga Jožefa.

Dobra stara mamika pa so pridjali: Senjam nej trbej verovati.«

Njegova skrbliiva mati Marjeta pa so pravili, Bog ve, močoe bo pa še mešnik.

Materino srce je v istini začütilo sinovo zvanje. Ali kelko trpljenja in blodenj, kelko težav i siromaštva je trbelo prestati od devetoga do dvajsetoga leta, dare je stopo v semenišče.

Od ednoga dühovnika do drügoga je morao iti, da ga je včio iz ednoga kraja v drügoga, iz vesi v varaš i kodivati je mogeo krüh, da se je preživo.

Ali Bog njemi je dao veliko moč i zdravje, močno volo, neustrašlivost, dobro glavo i srce, prijazen pogled i veseli pa iznajdlivi značaj.

Da bi si zaslüžo krüh, je morao postati mali Janček iz Beki pastir, nato dvorjenik v kavarni, krojač, stolar, kühar, slašičar, muzikaš: pri vsom tom opravili pa se je včio na poli, v delavnicu, v trgovini. Spao je v štali, na peči, pod stubami.

Svetlost pa, štera ga je vodila skoz to žmetno življenje, njemi je bila: njegova nestrašliiva mati i pa Marija iz senj, njegova zvezda vodnica do cila.

Njegova mladost je liki prorokba i gledalo, v šterom se je svetilo njegovo prišestno življenje. Kak desetleten pojbič vči

svoje tovarše na katekizmuš in je njihov apoštol. K njemu ho-  
dijo stari i mladi, ka bi vidli njegove nezgrüntane komedije,  
štere se je njegovo bistro oko navčilo od komedijašov.

Ali on ne pusti zaman gledati komedije. Vse najprle po-  
zové, ka ž njim vküper\*zmolijo čislo, nato pa njim ponovi ne-  
delsko predgo i zdaj komaj se začne komedija, pri šteroj njim  
sapa sfali, i mislijo, ka je s samim vragom v zvezi, takši čü-  
de njim kaže. Ali vsi ga poznajo, kak je pobožen i bogaboječ.  
Zato pa nemrejo razmiti odkec to zmore.

Mali apoštol ustanovi med tovariši v Kijeri družbo »ve-  
selih«, da obvarje tovariše pred grehom. Njeni namen: spunja-  
vati krščanske dužnosti i se pošteno zabavati.

Dvajsetleten stopi leta 1835. v semenišče v Kijeri, kje nje-  
mi dobri lüdje küpijo reverendo. V šestih letaj svojega štu-  
dija je v zgled i vzpodbüdo vsem tovarišom, tü si nabira kinče  
vučenosti ino sodelüje z miloščov božov pa krepí svojo düšo z  
notrašnjim življenjom po gostom svetom obhajili.

Mešnik postane 6. junija 1841., ali ne čüti se še zadosta  
pripravljenoga, zato stopi v Turini v zavod za dühovnike, da se  
šče bole poglobi v potrebno znanost. Tü pride pod ravnitelstvo  
svojega rojaka, blaženoga Kafasa, šteromi Bog razodene, ka  
nameni z mladim Don Boskom. Tü se Don Bosko poglobi v živ-  
ljenje sv. Frančiška Saleškoga, šteroga si zberé za vzor in zgled,  
posebno v lübeznivosti in krotkosti za celo življenje.

### Njegova pot.

Tü v Turini je vido i spoznao pole iz svojih senj. Tü je  
najšo male i velike cotave vagabunde, prepüščene na vulice,  
brezi dela, ki so se potepali okoli in se kvarili od slabih zgledov  
drüghih, preklinjali, grdo gučali, vido jih je, kak so na slaboj  
poti, štera se konča v vozi ali v špitali i nikoga nega, šteri bi se  
jih smilivao, šteri bi se pobrigao za nje, šteri bi je včio lepoga  
življenja.

8. decembra — rojstni den sal. oratorijov — leta 1841. se  
pripravla na sv. mešo v cerkvi sv. Frančiška Asiškoga. V kotí  
sakristije je štirinajstleten dečko, zapüščen i prestrašenih oči.  
Cemešter njemi zapove naj ministrira. On pa ne ve. Zato ga  
začne biti i ga nažene iz segeštije. Don Bosko pa cemeštri veli,  
naj ga pozove nazaj, ar je to njegov prijateo. Da, zapüščeni,  
siromaški, zgübleni dečki, tej so odsegmao njegovi prijatelje.  
Po svetoj meši lübeznivo spítavle dečka, odkec je, kak njemi je  
ime, kak je staršom?

»So že mrtvi, odgovorí deček.

»Znaš pisati in šteti?

»Ne.«

»Pa füčkati?«

I dečko se nasmeje: zdaj je že njegov. In Don Bosko ga včasih vči na katekižmuš, križati se, in ga pozove, naj drugo nedelo pali pride i pripela sebov še tovariše.

To je za Don Boska razodetje, to je njegova pot. Jernej Garelli je prvi med tistimi zapuščenimi iz moderne družbe, štero zbira Don Bosko i je na čeli milijonov dečkov, štere je dobra krščanska vzgoja po Don Boski rešila pogina.

Tak se je rodio nedelski oratorij, kje je puno veselja, zabav krščanskoga navuka, pobožnosti, oratorij, v šterom so siromaki dobivali krüh, obleč i delo.

Od leta 1841, do 46. je pali druga križna pot iz trga na trg, iz travnika na travnik, z ednoga kraja v drugoga. Lüdje se vsepovsodi branijo Don Boskovih kričačov. Mislijo si, ka je Don Bosko znoro, ka se druži s tov razcapanov mladinov. Toda on ne zdvoji. Smejoč se pravi dečkom: »Nika se ne bojte, presajeno zelje bokše rasté.« Znotraj pa njemi srce krvavi in ne ve, kama naj jih spravi. Število dečkov pa rasté od nedele do nedele, že v stotine ide. Vsikdar več se jih zbira okoli toga dühovnika, šteri nema drugoga, kak velko lübeče srce za te sirote.

To so njegovi sinovje. On jih išče i vlači iz črnih lükenj, iz oštarij, iz kleti i je namešča v službe, delavnice, da je vči meštrije. Vsikdar pa ma pred očmi najbolje zavržene na düši i teli i skrbi za nje.

Ednoga dneva vse zbere okoli sebe — prek štiristo jih je že — i je pela z bandov na — božo pot. (Pa kakša banda! samo edna trombeta, citre, tamburice, edne dége!)

Zavolo lübezni do tej siromakov odpove službo pri grofici Barolo, štera ga je dozday podpirala. Zdaj je šče sam brezi strehe. A li pravi: »Moje življenje je posvečeno tem siromaškim dečkom i nišče me ne odvrne od te poti, štero mi je Gospod pokazo.«

To je za njega težka vöra. Zgübo je streho, podporo, ne ve, kje naj prišestno nedelo zbere svoje dečke, svoje sinove. Vsi prijatelje so ga povrgli. In Don Bosko se bridko joče.

Pa njegova bodočnost je li gotova. Ve jo je vido v senjah i pripovidavle o njej, kak da je že tü. Prijatelje ga pomilüjejo i ga ščejo spraviti v norišnico. —

Da, delo svetnikov je norost v očaj sveta.

## Bo.

Glejte, 12. aprila 1846. se njemi ponüdi stalno mesto: prvi njegovih oratorijov v ednoj drvarnici: tam kje je zdaj središče

Don Boskovega dela, nad šterim nikdar ne zajde sunce: ar se širi od Japana prek Kine, Indije, Afrike, obeh Amerik, v Avstralijo, na Filipinih — po celom širnem sveti je znano njegovo ime, vsepovsodi so njegovi zavodi.

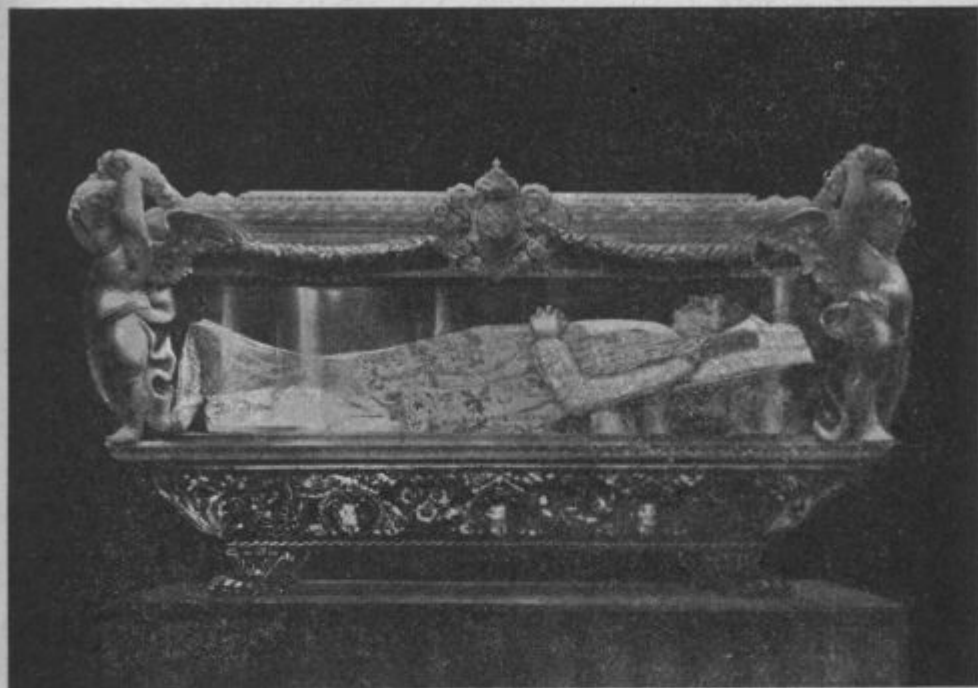
Skromen začetek v drvarnici, brez vseh sredstev, brez pohištva je. A on ne zdvoji. In v tom siromaštvi stoji njemi pri strani močna žena, modra žena, njegova dobra mati, štera njemi je po novoj meši pravla: Zapomni si, moj sin, da či kdasveta bogat postaneš, te ne spoznam več za svojoga sina!« Ta mati njemi zdaj pride na pomoč.

Leta 1847. je ednoga vihernoga večera prijao pod streho prvoga dečka prenočevalca. Postlao njemi je na srteli s svojim modrocom. Tak je oratorij postao zavod — prenočišče. In v par letih je bilo sedemsto mest za gojence. In ob tom deli se njemi je rodila mišeo na salezijansko družbo.

Leta 1853, je pregrado hodnik i nastano v njem čevlara i krojača. To je bio začetek prve salezijanske delavnice. 56. leta je začeo prvi gimnazijski razred. Iz toga drobnoga semena so pognale salezijanske šole ino modroslovni študentati.



Cerkev Marije Pomočnice v Turinu, ki jo je zidao sv. Don Bosko Janoš.



Škrinja s telom sv. Don Bosko Janoša v Turini.

### V razcveti.

Oratorij se je širo. Večkrat je rojio: nastali sinovje siromaškoga ljudstva so v njih najšli krüh, delo, prišestnost. Dečki so odrasli, postanoli so njegovi pomagači. Od leta 59. pa prvi člani njegove družbe. Iz njih je vzgojo klerike, lajike i duhovnike: vsem pa je vtisno svoj pečat: veliko lübezen do zapuščene mladine, požrtvovalno delavnost in globoko vernost i pobožnost do Marije Pomočnice.

I znova fina prikazen — senje. Vidi: veliko Marijino cerkev s kupolov i v njej napis: To je moja hiža; odtec moja slava.

Zidati jo začeo 1865, in gda je inženeri plačao kaporo, je obrno žepe i nej najšo več kak 40 centesimov (par). Inženjer se je čüdo i bojao, pa li je za tri leta 1868 bila cerkev posvečena i dobila ime: Marija Pomočnica, Don Boskova Marija — i dnes jo pozna celi svet.

Ona je tista, ki se njemi je prikazala v devetom leti starosti, ga je sprevaljala v življenji, ona delala čüde na njegovo priprošnjo, da so meli njegovi sinovi krüha.

Leta 1872, je ustanovo družbo hčer Marije Pomočnice. Leta 1875. je poslo prvo skupino misijonarov v Argentino, ki so pokristjanili Patagonijo in Ognjeno zemljo. In načelnik prve skupine misijonarov — Kaljero — nekdanj preprost Don Boskov gojenec, je mro kak kardinal. Že pri Don Boskovej smrti je štela njegova ustanova nad 100 zavodov.

### Vretine.

Don Bosko je siromaški, vsikdar je bio siromaški. Kak je teda zmogeo svoje zavode zdržavati!

On vam govori: »Gospod je, ki vse to dela.« I v istini se v njegovom življenji prepletajo čude in nadnaravni dogodki z navadnim življenjom, kak v kašoj srednjeveškoj pripovedki. Nego poleg pomoči čude ga je Bog obdarüvao šče z zvünrednim talentunom, modrostjov ino delavnostjov.

Penez i drugih bogastev nema Don Bosko, tüdi v kaso ne devle. On pravi: »Boža dela ne poznajo skrbi za vütro.« Koliko je notri dobo, toliko je vö dao. Ščejo njemi dati čest: Monsignor, on pa pravi ka šče ostati siromaški Don Bosko. Ščejo ga imenüvati za viteza — on pa: »Ah, rajši mi dajte peneze, ka kúpim kriüha svojim sinovom.«

Za svoje sinove se je telko ponižo, ka je hodo okoli prosit — in kak žmetna je takša pot, razmi samo tisti, šteri jo je sprobao. On pa je duga leta hodo to trnjevo pot. A Bog je bio ž njim i njemi s čüdami odpiro srca, da so darüvala za njegove zavode. Zasloveo je kak svetnik in čüdodelnik i v Madridi i v brezvernem Parizi se je trlo lüdstvo okoli njega. Vsi penezi pa štere je dobo, kak od dobrih kotoličancov tak od tistih, šteri so že duga leta bili odtüjeni cerkvi, se je v njegovih rokaj spremeno v kriüh, v nove zavode, šole, cerkve, ž njimi je podpiro misijone; sam pa je pri tom ostao vsikdar isti siromaški i ponizni Don Bosko, šteri je navadno hodo v ponošenoj obleki, četudi so milijoni šli skoz njegove roke. To je prava, bratovska krščanska ljubav do bližnjega!

Da bi ležej mogo še več dobroga včiniti, si je poskrbo tak zvano »dugo roko«, salezijanski sotrudniki; šteri so ga podpirali z molitvijov i penezi. Ž njimi je dosejno ta, koma sam ne bi mogeo. In ta njegova duga roka šte dnes že daleč več kak miljon članov.

### Njegov način vzgoje.

Don Boskovo veliko delo ma svoje korenine v njegovoj svetosti, iz štere se je rodio tüdi njegov način vzgajanja. Vzgojiteo je postao zato, ar je bio sveti.



Spomenik sv. Don Bosko Janoša pred cerkevjo Marije Pomočnice v Turinu.

Njegov predhodni sistem vzgajanja ne nika drugoga kak skrbliiva lübeznivost in lübezniva čüječnost, štera prepreči slabo, prle kak trebe kaštigati in vči delati dobro prostovolno i brez sile. Na zvünaj pomaga dečki s osvedočenjom, z bratsko-lübeznivim zgledom, z v veselje povitov požrtvovalnostjov; znotraj pa ga podpira z mïloščov božov, štero zajemle v prostovolnoj gostoj sv. spovedi i svetom prečiščivanji. I takša vzgoja je rodila cvetke kak so Dominik Savio in še vnogo drugih.

Te način vzgoje je vstvaro človečoj družbi iz dečkov dobre državlane, cerkvi pa dobre kristjane in to vsej stanov od prostoga delavca, do bogatih in imenitnih stanov.

Te način vzgoje je vstvaro vojsko salezijanskih bivših gojencov, šterih je dnes nad milijon organiziranih in povsod podpirajo Don Boskovo delo i si štejo v čast, da se smejo imenüvati Don Boskovi sinovi. Ime Don Bosko, je zanje geslo.

Tak je teda Don Bosko v življenji bio vsikdar med njimi, ž njimi igrao in se zabavao, za nje se žrtvovao, zato pa zdaj tüdi v njih živi in dela še dale.



Sveti oča Pij XI., ki so k svetnikom prišeli sv. Don Bosko Janoša.



## Svetnik.

Ves izčrpan i truden od mnogoga dela v iskanji duš i v skrbi za zapuščene sirote je Don Bosko leta 1888. v 73. leti svojega blagoslovenoga življenja izdehno svojo blaženo dušo. I že njegova smrt je pokazala, ka je ne bio navaden človek. Kajti glas od njegove smrti je odjekno po celom sveti in premnogo src je zatrepetalo v bolesti pri misli, da je zgübilo tak dobrega očo.

Njegov pokop je bio pravo zmagoslavje. Pobožne duše so se priporočale njegovej priprošnji. Uslišanja so se množila. Glas o svetosti se je čiduže bole širo i po dveh letaj po smrti se je že začnola preiskava ali svetniški proces. Leta 1929 je bio že prištet med blažene. Letos pa k svetnikom. Komaj 45 let je minilo od njegove smrti in že ga častimo na oltari kak svetnika.

Zdajšnji sveti oče so osebno poznali Don Boska i bili nekda par dni pri njem v Turini i so že te občüdivali njegovo veliko svetost i gorečnost za čast božo. Zato pa njim je bilo toliko pri srci, ka so toga izrednoga moža, šteri se lahko meri s v. Ignacijom in drugimi velikimi ustanoviteli, in šteri je vtisno svoj pečat svojem stoletji, da so toga moža razglasili za svetnika i ga postavili v nasledüvanje celomi sveti.

Naj tü ponovim na kratci ništerne reči iz predge svetoga Oče, štero so meli pri kanonizaciji Don Boskovej:

»Častiti bratje i ljubljene sinovje! Dvojno veselje nas dnes navdaja in znami celo sveto Cerkev. Dnes slavimo zmago Jezua Kristua nad oblastjov smrti i pekla, a poleg toga se veselimo kanonizacije Ivana Boska, tistoga Ivana Boska, šteroga smo pred kratkim (1929.) prišteli k blaženim, in šteroga smo mi sami — oj lepi in prijetni spomini — meli srečo ne samo viditi nego ž njim se tüdi pogučavati i šteroga jakosti so nas že te napunile z občüdovanjom.«

Zdaj se sveti Oča v preci dugom guči spominajo Don Boskovih zaslug za katoliško Cerkev, za siromaško in zapuščeno mladino, štero je on krščansko vzgajao najbole te, da so jim brezverci šteli Boga strgati iz srca. Spominjajo se njegovih ustanov; zavodov, šteri nadaljüjejo njegovo delo i nosijo narodom, šteri so šče v temi poganstva, svetlost svetoga evangeliuma. Nadale pravijo: »Svetnik je svoje delo vršo s stanovitno verov v Boga. Kda je izgledalo, ka je vsakša človeča pomoč zobston, kda se njemi je vse protivilo i nasprotüvalo, je on obrno svoj pogled k Bogi i šo naprej. Njegove reči v takšem trenutki so bile: »To je vola boža. Jaz to delam, ar Bog tak žele. Bog bo teda poskrbo potrebna sredstva za uspeh.«

»Toga junaka, častiti bratje i ljubljene sinovje, smo vam dnes postavili za zgled. Či bomo njemi sledili, smo osvedočeni, ka

bomo neki den dosegli tisto zmago, štero je izvojuvao Jezuš Kristuš, kda je vstano od mrtvih in premago oblast tmice, prepričani smo, da bomo čisti od greha vekomaj vživali večno blaženstvo in enoglasno spevali vüzemsko alelujo.«

Tem rečam Kristušovoga namestnika, drugo nemremo pri-  
dejati kak: Amen — tak naj bo.

## **Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, naše kralice,**

*Prva knjiga.*

*Dogodki, ki so se godili pred rojstvom Presvete Device Marije. — Njeno Nevtepeno, Brezmadežno Poprijetje, rođenje i tri prva leta njenoga življenja.*

*1. Z povekševanjem ljudi se je povekšavao tüdi greh. Gospod pošle dva posveta v noč staroga zakona, da nazvesti zakon milosti.*

Adamovi potomci so se množili na sveti. Povekšao se je broj pravičnih, ali tüdi nepravičnih. Hrepenenje svetih po Odrešeniki je bila tem vekša, kem več je bilo grešnikov. Deca hüdobije so napredüvala vu blodnosti do skrajnih mej. Prorocje so naznanjali, da je rešenje blüzi. Vrag je pa nasprotno mislo, da skoro podjarmi svet. Bog se odloči i pošle dva velikiva posveta, da nazvestita sijaj i bližino Sunca pravičnosti. Teva posveta sta bila sv. Joakim in sv. Ana. On je stanüvao v Nazareti. Bio je pravičen i sveti človek, obdarjen i razsvetlen s posebnov miloščov z nebes. Globoko je zarazmo skrivnosti sv. Pisma i proroke. Ponizen i čisti je žüvo v svetoj popolnosti pred Bogom.

Ana je bila rojena v Betlehemi. Najčistejša i najponiznejša devica, štera je od svojega detinstva bila okinčana z vsemi krepostmi. Neprestano globoko presvetlena je vsikdar pobožno premišlavalala. Bila je marliva i delavna. Najpopolnej je bilo v njej združeno življenje dela i življenje premišlavanja. Navdehnjena je dobro poznala sv. Pismo i njegove skrivnosti. V jakosti vere, vüpanja i lübezni njej ne bilo ednake. Neprestano je molila, naj pride Odrešenik. Nadale, da njej da moža, šteri de njej pomagao, da drži bože zapovedi i njegovo sveto zavezo. Ravnotak je molo tüdi Joakim. Boža vola je združila tevi pobožnivi düši, da bodeta roditelje one, štera bi mogla biti mati večne Reči. Da se te boži sklep reši, je poslao Bog angela Gabrijela. On se prikaže svetoj Ani, gda je bila vtoplena v sveto molitev. Začüdena nad lepotov i bliščobov te nebeske prikazni, vrže se Ana v najglobšoj poniznosti na tla i poslüša božega poslanca. Te njej nazvesti, da Bog poslühne njene molitve za prihod Me-

sije (Meššijaša), naj ostane samo stanovitna v potrplivosti. Zapove njej, naj moli nadale i njej naznani božo volo, da vzeme Joakima za moža. I njemi se je prikazao angeo, nego samo vu sneh. Zahteva od njega, da Ano vzeme za ženo i da jo poštuje kak nebeski dar.

Njeva se podvržeta božoj voli, skrivnosti eden drugomi pa ne odkrijeta. Živeta v Nazareti jakostno v strahi božem. Svoje dohodke na troje delita: prvi deo za jeruzalemsko cerkev, drugoga za siromake, z tretjim pa začasno zdržavata svoj dom. Bog je povnožavao njihovo vremenitno vrednost, ar se njemi je dopadnolo njeno nūcanje. Tak živeta zakonskiva v neskaljenom miri i v popolnoj složnosti srca. Ano pripravla milost boža, da bude dostojna mati Blagoslovlene, štera je določena za mater Najsvetejšega. Dvajset let živeta svetiva zakonskiva brez dece pa sta bila zato zavrženiva od svojih rojakov, ar so jiva tej držali za isključene od milosti bože. Ar sta neprestano čakala potomca, sta Joakim i Ana oblūbila, da će njima Bog da deco, te sad božega bagoslova posvetita cerkvenoj službi.

Tak je bila Marija že pred svojim poprijetjom darūvana Bogi. Ar sta roditela še edno leto vstrajala v od Boga določenoj molitvi, ide Joakim po božem navdihnjenji v cerkev, da tam v molitvi prikaže zaželene sad svoje ženitbe. Mladi dūhovnik, po imeni Izašar, v oči vrže pobožnomi moži, kak se vūpa on, brez odvetka, stopiti med druge pa ga stira, da ne žali Boga z darovitejov, štero šče prikazati, ar ona ne more biti prijetna pred Božimi očmi. Osramočeni Joakim se ponizno i lūbeznivo obrne na Gospoda i pravi: »Najvišji Gospod, večni Bog! Po tvojoj zapovedi sem prišeo v cerkev, ali tisti, ki je mesto tebe tū, me zametavle. Moji grehi zaslužijo to sramoto, zato jo sprejmem, kak mi ti zapoveš.« Tihi i miroven, kak je bio, se povrne na svoj dom. Tū nadalūje svojo ponizno i srčno kričanje po odvetki. Proso je, da će njegovi grehi zadržavaju smilenost Božo, naj Bog vzeme od njega vse v kraj, ka se njemi ne mili.

Po teh stanovitnih molitvaj naznani angeo svetoj Ani, da bo Gospodi jako prijetno, će nadalūje svoje molitvi za smilenje.

Ana znova srčno moli za sveti odvetek, naj de ga mogla prikazati Božoj službi v njegovom hrami. Spomina je Ane, šamelove matere, štera je bila nerodovitna pa je bila vslišana po darovitnom smilenji Božem.

(Dale.)



## Govor pri sklepnoj svetoletnoj pobožnosti v Soboti.

### Molba pred Najsvetejšim.

Krüh, šteroga sem izpostavo na pobožno molitev, je z nebes prišeo. Ali tá hoštija je ne krüh, nego se samo krühi spodobna vidi. Zadosta razumlivo i očivestno je povedao to od toda videznoga krüha Jezuš, govoreči: »Jaz, ki sem z nebes doli prišeo, sem krüh živi.« Tak sam Jezuš, slavni Sin boži ki sedi na desnici božoj, prebiva med nami ljudmi vu podobi krüha, naj bi ga eti molili, naj bi eti poslušao prošnje naše, naj bi nam podelo svoj nebeski blagoslov.

Jezuš, Bog, Zveličiteo, prišestni naš Sodnik, je izpostavljen eti na oltari, naj bi ga molili. I naj bi vas jaz zdaj nagovarjao, navdüşavao, ka bi si moleč pred njega pokleknoli? Jeli to ne bi z lastne dobre vole včinoli, jeli vas na to ne prisiljava krv, čüt i lübezen do Jezuša. Častitelje sv. Olt. Svestva, ki ste še zdaj vu tom tak grešnom vremeni, Jezušni verni ostanoli, končibar vi pridite večkrat njega pohajat i molit. Ete vu grehi ležeči svet vas vmarja, preganja, nevola za nevolov vas dohaja. Čüjte njegove reči, z šterimi nas z tabernakuluma pozáva: »Hodite k meni, ki ste obterečeni, i jaz vas zlehkotim.« Ete svet nema nikšega trošta za vas; či vidi, ka ste vu nevoli, te se vas ogne i povrže vu nevoli. Jaz vam ščem pomagati. Odkrijte svoje nevole, težave i jaz vas s sočütjom poslühnem, vaše tožbe omüllijem, vaše skuze poslüšim, vu vaše rane vraštvo vlejem. Odkrijte eti vaša srca i gučte zavüpno z vašim najbolšim prijatelom, podajte se vu njegovo lübeznivo Srce, ki vas čaka, ki vam šče pomagati. Pobožna Kempišova kniga nam to pogučavanje z Jezušom vu Olt. Svestvi etak popiše:

Sinek mõj! Ka bi se meni povido, ne ti je sila dosta znati, zadosta je, či boš me istinsko lübo. Guči z menom prosto, zavüplivo, kak z najbogšim svojim prijatelom. Jeli maš, koga bi meni šteo priporočiti? Kak se majo tvoji stariše, bratja, poglavarje, prijatelje. Pri vsakoga imeni povej, ka želeš, naj bi včino z njimi... Prosi dosta, jaz rad mam velikodüşne lüdi, ki se z sebe spozabijo, gda za drüge prosijo. Imenüj one siromáke, šterim bi rad pomagao, betežnike, štere bi rad zdrave vido, grešnike, štere bi rad spreobrnó, one ki so v sovraštvu z tebom ino bi se rad pomiro z njimi. Spominaj se tüdi z pokojnih tvojih i jaz polejšam njuve moke. Za vse ete se vrelo pomoli ino me opominaj, da sem jaz obečao, ka vsako vu mojem imeni opravleno molitev poslühnem.

Znabiti bi za sebe kakšo miloščo potrebüvao? Napiši samo edno dolgo pismo od svojih düševnih potrebčin i za tem pridi pa je goriprečiti pred menom. Pridi i povej prosto, odkrito, kak občütliv, sebičen, gizdav bojzliv i mlačen si. Nevolno detece! Ne prestraši se! Vu nebesah jih vnogo jeste, ki so ravno tak kak ti obklajeni bili z vnogimi slabostmi i grehami, ali k meni so se pomolili i pomali so se od vseh odslobodili.

Ne boj se ti tüdi, samo prosi telovná, düševna dobra, zdravje, pamet, naprejidenje, i jaz ti vsa lahko dam i tüdi ti dam či de ti to na düševno zveličanje slüžilo. Skladi pred mene vse svoje potrebe. Znaš, na kelko želem tvoje dobro. Povej, ka bi si želo zdaj, na kaj si misliš? Ka bi rad bio, naj bi ti včino. Ščeš, naj bi kaj včino za tvoje stariše, za tvojo deco, ali za kakše druge lüblene domače i poznánce?

Jeli si misliš kaj na mene i na mojo čast? Jeli neščeš kaj včiniti za one, štere ti rad máš, ki pa za méne ne márajo?

Povej mi, ka ti leži na najbole na tvojem srci, ka bi šteo nájráj doségnoti z kakšimi prilikami ino škermi ščeš to pridobiti. Či kaj ne boš mogo dosegnoti, potoži se meni i jaz ti odkrijem, ka je zrok tomi. Koga bi rad pridobo, naj bi ti pomagao? Jaz sem Kral src, tá je lahko nagnem, kama ščem. Na pomoč ti pošlem one, štere potrebüješ, od toga si lahko zagvüšani.

Máš znabiti tüdi kakše neprijatele. Samo povej odkrito? Što te je razsrdo, što te razžalo? Vse to mi zračunaj naprej. Pomliš ešče moje neprijatele; ti si ne bole nedužen, kak jaz i tvoji neprijatelje so tüdi ne hüjši od mojih. Spominaj se z toga, odpüsti vsakomi i jaz te blagoslovim.

Bojiš se kakše nesreče, jeli te kaj vmarja vu srci? Zavüpaj se na mojo previdnost. Eti sam, pri tebi. Jeli máš kakšega človeka, ki te že več ne lübi tak, kak prvlé? Mrzli so do tebe postanoli, ogiblejo se te? Moli se za nje i jaz je nazaj pripelam k tebi, či de ti to na düšno zveličanje slüžilo.

Jeli mi nebi meo kaj veseloga povedati? Povej mi, naj bi se z teбом veselio. Povej mi, ka te je pred krátkim potolažilo, razveselilo? Kakši obisk, kakša sreča, dober glás, ali si pa svoje sküšnjave srečno premágao. Vse eto sem jaz pripravo tebi, pa za to ne bi bio zahvalen meni? Zmoli hvalodavno molitev. Zahvalnost novo dobroto pripravla, dobrotnik rad poslüša, či se z njegovih dobrih del spominajo.

Jeli ne bi rad meni kaj znova obečao, oblübo? Znáš, da jaz vidim v globočino srca tvojega; lüdi lahko znoriš, zapelaš, ali mene ne. Bodi tak raven, odkrit! Jeli si se že odločo, da boš se od one na greh nagibajoče prilike ogibao, ka tisto mesto, tisto peršono štera te je na greh nagíbala, odstaviš, ka boš pazo na svoje oči, viüha, jezik? ...

Jeli se ščeš pomiriti z onimi, ki so te razžalili?

Dobro je, sinek moj! Zdaj idi na svoje delo, boj miroven, pokoren, ponizen, potrpljivi; lübi prečisto bl. Devico Marijo, ve je ona mati moja — lübi sv. Jožefa, imenskoga patrona i angela varüvača svojega. — Vütro znova pridi i prinesi še toplejše srce. Vütro mo nove milosti i blagoslove meo za tebe.

Vi poznate denšnjje čase, kak so žalostni. Prihajajmo zato k euharističnomi Bogi vu Olt. Svestvi i pravimo: Zmožen Bog! Bodi ti naš Pomočnik. Daj nam mir vu naših dnevah, ar nega nikoga, ki bi za nas marao, nego samo ti naš Bog. Prihájjajmo večkrat k njegovomi oltarskomi tronuši i tam pred njim izlejmo svoje žalosti. Pravimo z prorokom: naj iščejo hüdobnjácje i grešnicje svojo pomoč, gdekoli ščejo, vu orožji, na trdnjavah, mi se pa ščemo vu Bogi, našemi Zveličiteli, razveseliti. Či nam vrejmen dopüsti, — i komi ne bi dopüstilo? pri jütrašnjoj i večernoj molitvi se k njemi pomolim. Mimo cerkvi ne hodimo tak, da niti ne bi znali, što prebiva, što nas čáka tam. Lüdje hodijo po svojem domačem deli, vklanjajo se sveckim velikášem, hodijo po igrah i zabavah, samo Krali vekov nemajo časa slüžiti. Njegove cerkvi so zapüšćene, on vu tabernakli zobstom čaka molitve, vklanja, lüdje so indri zaposleni, drügomi králi, krali knice slüžijo. Jezuš nam zobstom ponüja večerjo svojega živoga tela i krvi, zobstom nam ponüja čest sinstva božega, králestvo nebesko, lüdje raj drüгим bolvanom slüžijo, lovijo za egyptomske mesne lonce, lodijo se z vragom, ki njim obečava vse dobrote i bogástvo etoga sveta, te je pavrže vu gospodarsko krizo i nasledüje, tak znáte ešče kama? Ja kriza ne je ne samo na gospodarskom poli, nego še tüdi vu človečih sraha. Zvün Boga nam nišče nede mogao pomágati, lüdje kakšte se hvalijo z svojov medrostjov, še vsebole zavozlajo to pereče pitanje.

Vrašto pa na to občinsko svetovno i düševno stisko, je ne to, ka bi mi povrgli, zapüstili svojega vesmogočnega Pomočnika Jezušá, nego naj bi se vu teh stiskah vsebole njemi pridrüžili. Poišćite ga zato gori, gdakoli samo morete, pomolte se njemi, ne samo starci nego i tüdi ti mladina. Zdrüžite se z njim večkrat, starci, moški, ženske, deklina i mlačni dečki. Ve nas on zagvüšao: »Kakoli mo prosili vu njegovo mimeni, dá nam, naj bi naša radost popolna bila.«



## Pisma.

Dragi duhovni oča!

Pisali ste mi, dragi Mariofil, naj vam naznanim vse, ka mi ti žele duša. Bog vam povrni to dobroto. Mam jako veliko želo. Od vas znam, da ste teliko grešnikov povrnoli s svojimi predgami, s svojim spovedovanjom. Krasne duše prihajajo k meni, čiste kak nevtepeni sneg, goreče za božo čast kak poletno poldnešnje sunce i z globokov zahvalnostjov priznavajo, da se »stari Mariofili majo zahvaliti, da so najšli pot pravice.« Povejte mi, dragi duhovni oča, ka mi je za včiniti, ka dosta duš, pač vse duše pripelam k Jezušu. Vaš Theofil.

Predragi Theofil!

Gda sam tvoje pismo prečteo, so me skuze polejale. Vroče, zahvalne skuze so namočile tvoje sveto pismo. Ešče mokro sem je odneso v cerkev, poklekno pred tabernakl i pravo: »Dober Jezuš, zdaj že rad vmerjem. V celom svojem dugom duhovniškom življenji sem molo, naj mi daš bar edno duhovniško dušo, ki bo iskala samo tebe i jedino tebe, večna hvala ti bodi, da si me posliühno i si mi dao dragoga sineka, Theofila. Usliši me i obdrži ga na toj dobroj, na toj jedinoj pravoj duhovniškoj poti.« Tak sam molo, dragi Theofil. Ta molitev je odgovor na tvoje najlepše pitanje. Išči, sinek moj, samo duše, nikaj drügo. Išči svojo dušo, ka jo spopolniš, i z tov očiščenov dušov išči drüge duše. Samo duše išči, nikaj drügo. Ne išči dohodkov, to žali Jezušu, ki je svojo božo reč dao, da nam vse da, če iščemo pred vsem bože kralstvo. Ne išči časti, ka bi bili lüdje s tebov zadovolni, ka bi ti v obraz povedali, ali ti za hrptom gučali, ka si njim po voli. Ne išči bošega mesta, bodi zadovolen, šteroga ti da tvoj višesnji pastir. Ne želi nikdar nikaj drügo ne v spovednici, ne v šoli, ne na predganiči, kak samo i jedino božo čast, zveličanje duš pa te tvoj namen dostokrat ponovi pred Najsvetjšim oltarnim Svestvom v poniznosti srca večkrat na den pri obiski. To je ključ, ki odpre bože Srce na smilenje do grešnikov, ešče na najbolje proste tvoje reči. Ti si samo vrbova žveglica, glas, ki gene ž njov grešnike, je Jezušov. Sinek, Theofilek, ne išči drügo, samo duše samo Jezušu. Tvoj Mariofil.

## Krščanski zakon.

Starišom.

Potreba sv. hišnoga zakona.

Sv. hišni zakon je boža ustanova, od Boga samoga določeno izbrano sredstvo za razširjenje in ohranitev človečega roda na

sveti, zato je naravno potreben i ga moremo vzeti i postaviti pod naravni zakon.

Vsaki človek ma pravico na sebe vzeti zakonski jarem, vstopiti v hišni zakon i si ustanoviti svojo lastno družino. To pravico njemi da naravni zakon, pod šterim stoji sv. zakon.

S toga pa nikak ne sledi ,ka mora to pravico neobhodno vsaki človek tudi nūcati, to se pravi ,ka je po naravnom zakoni prisiljen vstopiti v zakonski stan. To je ne dužen včiniti, če nešče. Ma pravico, ali pravice je ne dužen se poslužiti, ar ga Bog na to ne sili. Bog je ne šteo na človeka navezati zakon i potom zakona na takše dužnosti, šterih on ne zmore, ali štere bi za njega in njegove razmere pretežke bile ali pa, ka ga Bog žele na višišo stopnjo popolnosti zdignoti i bi ga to lejko zadržā, valo, ali ga Bog šče meti v drugom stani. (Pravimo devištvo, redovništvo, ali dūhovniški stan.)

Spolna zdržnost i odpoved čistosti je za dūhovno i telovno zdravje i življenje ne škodljiva, če se pa drži iz zvišenih namenov, je pred Bogom draga, prijetna i puna zaslužēnja za nebesa.

Vstopiti v sv. hišni zakon, kakšteč je naravno sv. zakon potreben, nas vendar ne sili ni eden zakon, ne boži, ne človeči. Pravico ma vsaki, ali ne je dužen pravice se poslužiti. Vendar pa so slučaji, kda človek ma naravno dužnost vstopiti v zakon i to: a.) Če telovnega poželenja i nagnenja inači nemre premagati, »boše se je ženiti, kak goreti« pravi Apoštol Paveo; b.) Če je što skleno zaročke in je potom teh dužen spuniti svojo dužnost; (pa ne vsakom slučaji). c.) Če drugomi včinenoga kvara, škode inači nemre popraviti. (Pravimo nezakonski oča).

## **„Krščanski navuk i življenje.“**

Pod tem naslovom bomo na kratko i preprosto razlagali i podajali najpotrebnejše navuke sv. vere: Vse one resnice, štere nam kat. kršč. vera glasi, vse bože i cerkvene zapovedi, štere nam veleva zdržavati ,vse pomočke zveličanja, molitev i svestva, potom šterih posvečujemo svojo dūšo i življenje. To je pred vsem drugim najpotrebnejše i najhasnovitejše, ar to so fundamenti večnoga zveličanja. I če je bilo kda potrebno navuke sv. vere glasiti, zagovarjati, tolmačiti itd. je to dnes stokrat potrebnejše, kda se vera telko napada, špota, preganja itd. Zato je potrebno to, ka smo katoličanje močni i trdni v svojoj veri. To pa bomo, če bomo svojo vero dobro poznali. I tomi velkomi cili, ka bi vsaki kršćenik svojo vero dobro poznao i ešče boše i lepše po njej živo i tak z zgleodom širo i glasno, zagovarjao i priporočao svojo sveto vero drugim, ščejo služiti reči, štere bomo pisali pod tem naslovom: »Krščanski navuk i življenje«.



1.

**VPELAVANJE.**

(Splošno od vere.)

1.

**Kaj je vera?**

»Vera« ali »Kat. kršč. vera«, pod tem imenom mi razmimo i zaznamenijemo navküpno vse resnice, istine, ki nam jih je Bog nazvesto i jih moramo vervati, vse bože i cerkvene zapovedi, štere moramo spunjavati, sv. svestva, molitev, pobožne navade i pobožnosti, štere tak tesno spadajo k krščanskomi življenji. Celo to sküpnost zovemo vero v najširšem pomeni te reči. A to je bole zvünešnje, vdejstvovanje vere, to, ka vidimo i čüjemo. Sv. vera to pa je nekaj notrašnjega, dühovnoga. I ka razmimo pod tem pojmom (rečjov) vera v dühi i resnici, istini?

Dijačka reč za vero je »religio« to telko zadene, kak vez ali vezati«. I ta reč nam nazvesti to, ka je vera v »dühi i resnici« to se pravi, ka pomeni vera v dühovnom smisli. Vera je tisto, ka nas veže. Koga i s kem? Človeka z Bogom i Boga s človekom. Vera je vezalo med Bogom i človekom. Potom vere se nam približa Bog, k nam, v nas i mi se vzdignemo k Bogi. Zveza med Bogom in lüdmi se dovrši potom vere.

Kak nas teda vera veže z Bogom? Pravzaprav na tri načine: Potom spoznanja, potom ljubavi i potom milosti bože.

a.) Spoznanje je tisto, ka nas spravi v zvezo z drugov peršonov. Dva človeka se poznata ... Ka jiva veže eden na drugoga. Medsebojno spoznanje, to se pravi, to, ka se poznata. I to je tüdi prvo, ka nas veže i kak nas vera veže z Bogom, naimre potom spoznanja. Vera nas vči Boga spoznati, nam glasi Boga, večne resnice, potom šterih pridemo do spoznanja božega. I tak med nami i med Bogom nastane ravno potom spoznanja i spoznavanja medsebojna zveza ali »vez«, ki njoj pravimo vera. Jaz verjem v Boga ... I to je prva stopinja, prvi korak v veri, k Bogi.

b. Ljubav je druga vez, drugo vezalje, ki nas veže z drugimi. Dva sta si prijatela ... Zakaj? Ka jiva veže v prijatelstvo, ka jiva združije ... Nesamo medsebojno spoznanje, ar se lüdje tüdi poznajo, pa ešče so si ne prijateli, nego tü je nekaj drugo in mnogo več, tü je medsebojna ljubav. Prijatela sta si, ar se ljubita ... Spoznanje Boga nas z Njim spravi v zvezo ali to je ešče ne vsa vez med nami i med Bogom, je ešče mnogo vekša i močnejša vez i ta je ljubav. Ljubim Boga ... Ljubav me ešče mnogo bole veže z Bogom, kak kakše-šteč spoznavanje Boga. Vera nam da ljubav do Boga, ona jo hrani i goji v našem srci.

»Libite Boga s celoga svojega srca...« Lübvav do Boga, to je druga stopnja v veri, k Bogi.

c.) Če nas spoznanje i ljubav tesno vezeta z Bogom i sta tisto vezalje, štero človeče srce veže z Bogom i Boga s človekom, je milost boža tista vez med Bogom i človekom, ki ga ne samo veže, nego ga združii z njim popunoma. Tak kak pravi apostol Paveo: »Živem, ali ne več jaz, nego Kristuš žive v meni i jaz v njem.« To je ta tretja vez med človekom i Bogom, vez ali stanje posvečujoče milosti bože. I to nam da sveta vera. Vre-tina vseh milosti je v veri, ki je v Bogi.

Tak je »vera« v resnici »vez« med Bogom i človekom i človečanstvom. Potom vere, potom spoznanja, ljubavi i potom milosti Bog pride k nam, med nas, v nas, ki nas veže, vodi k Bogi i ki nas podigne v naročje bože. Tak je vera tista, ki nas veže, vodi k Bogi i ki nas z Njim najtesnejše i iskrenejše združii. Brez vere mi nebi meli nikakše zveze z Bogom, ne spoznajo, ne ljubavi i ešče menje pa združii v milosti, ali v Oltarskom Švestvi.

Ka sledi, ali ka izvira iz te misli za naše življenje? Če vzememo vero, kak sküpnost vseh razodetih resnic, božih i cerkvenih zapovedi, molitev i svestev, sküpnost različnih pobožnosti i krščanskih navad ali če jo vzememo v tom drugom, v duhovnom pomenu, ki je vez potom božega spoznavanja, ljubavi i združii v njegovoj milosti, vzemimo tak ali ovak, istina je, ka je vera najsvetejše, ka ima človek v svojem srci. Svete so resnice svete bože zapovedi, sveta so svestva i molitev, na drugoj strani sveto je spoznanje Boga, ešče svetejše je ljubiti Boga i najsvetejše je biti z njim z Večnim in Neskončno Svetim samim biti združeni. Tak moremo teda o veri misliti i čütiti, kak o najsvetejšoj reči. Tak moramo tüdi gučati i tak tüdi živeti. Če je vera najsvetejša reč človeškoga srca, nam mora biti nedotek-njena, to je nema nišče pravice nam jo žaliti, kak tüdi mi ne smemo žaliti vere, verskoga prepričanja drugih.

Vera je po svojoj naturi zvišena, sveta, boža, zato mora biti tüdi naše versko mišljenje i čütenje i naše versko prepričanje tüdi sveto!

## 2.

### Od kod je vera?

Od kod je vera?... Popi so jo gor najšli! To je istina, bi pritrldili lažlivci etomi sveti, ešče kakši kršćenik tüdi. Dobro, če so jo popi vözvižali pa nam odgovorite: Šteri, kda i kde? Katoličanski duhovniki so samo od okoli 2000 let, odkda je Kristuš nastavu sv. Matercerkev i duhovniški stan. Zgodovina človečega roda pa nam svedoči, da je vera mnogo prle bila. Ne samo to, zgodovina nam svedoči, ka vero najdemo pri vseh narodaj

i v vseh časaj, to je, ka vera more biti tak stara, kak je stari človeči rod. No to pa je jasno, ka je neso popi gor najšli, pa so je ne oni nastavili.

Odked pa te je? Od popov ne! Lüdje so si tüdi ne zmislili, i če so si jo zmislili, je ne prava vera, nego kriva. Odked pa je te prava vera i odked mora biti? Čisto jasno je zdravoj človečoj pameti, ka sv. vera nemre biti človeško delo, nego bože. Človeška pamet, večnih božjih resnic ne bi mogla nikdar zvedei za najsvetejšo volo božo, če nam Bog te ne bi pokazao v svojih 10 zapovedaj, mi nikdar ne bi mogli si niti misliti, ka je zveličanje i ka je potrebno za zveličanje, ar to je nadnaravna reč, ki presega vse človeške moči, düševne i telovne, če nam Bog sam toga ne bi pokazao i naravnost podelo. Dokaz za to istino mamó v zgodovini. Pred Kristušom so lüdje meli pamet, ništerni več, kak dnesden, i so jo tüdi nücali, ništerni bole kak dnesden, so živeli velki modrijašje, kakti Aristoteles, Platon, Cicero itd. i so mislili i premišlávali resnice, ali neso mogli priti nikam s svojov človečov pametjov. I ka so nam oni zapisali za dokaz? To le: »Ne vemo in ne bomo znali...« To se pravi od Boga i od večnosti, človeča pamet ne ve i nikaj nemre znati. Zato se glasi naprej?« Z nebes mora nišče priti, ka nas navči.»

Zato vidite, ka je vera smo bože delo! I sv. Maticerkev nas to vči, ka je kat. kršč. vera delo bože i ka sv. vera sloni vsa na božem nazveščenj, ali razodetji. To se pravi: Ka je kat. kršč. vera nazveščena od Boga, ne so je lüdje izmislili, niti popi nastavili, nego Bogsam jo je nazvesto, ai rzodeo. Zato piše sv. apoštol Paveo: »Mnogokrat i na mnoge načine je Bog nekoč govorio očakom, prorokaj, zadnjič, te dneve po svojem Sini. (Hebr. I. 1.) I biblija nam svedoči, ka se je Bog nazveščavao očakom, Abrahami, Izaki, Jakobi i njegovim sinovom, sledkar Mozeši i prorokom, slednjič je pa poslao svojega edinoga Sina, ka dopuni bože nazveščenje, ka bi vsi lüdje prišli do spoznanja božega i njegove ljubavi i večnoga zveličanja.« »To pa je večno zveličanje, ka spoznajo Tebe i ki si ga poslao Jezušá Kristušá.»

Katoličanska vera stoji na božem nazveščenj, na razodetji. Zato naše sv. vere je ne izmislo nikakši človek, so je ne nastavili popi, je ne kakši navuk te ali one modroslovne šole, te ali one politične stranke, nego je boži navuk, ki ga je poslao na svet sam Bog, ka potom njega Boga spoznamo, ljubimo, Njemi slüžimo i se tak večno zveličamo.

Če je sv. vera bože delo, mamó popolno sigurnost, ka je sv. vera resnična i pravilna. Ar Bog je sam svedok, ka je vse istinsko i pravilno, ka nam je razglasó i zapovedao. Bog nemre lagati, ne noriti, ne prekaniti. To je sigurnost, štero ma samokatoličanska vera i to zavolo toga, ka je naša vera nazveščena.

ali razodeta od Boga. Če bi bila vera človeško delo, što bi nas zasiguralo pred zmotami, zablodami, šteri modrijaš, ali šteri vučiteo? . . .

Če je sv. vera bože delo, ešče sledi iz toga to, ka se sv. vera nemre spreminjati. Resnice, zapovedi sv. vere so večne, kak je Bog večen! Nega na sveti moči i ne oblasti, ki bi mela pravico bože delo popravlati ali spreminjati, ar, ka je Bog ljudem dao, je že dobro dao i dopunjeno, tak ka nede potrebno človeki božega dela krpiti. Dvakrat dve je štiri, ostane štiri, kakšeč je nazadnjaško, ravnotak vera i verske resnice. (Nadalüvanje.)

## Sveo pismo.

Izaiašovo prorokuvanje.

### 1. poglavje.

13. Odsehmao mi ne nosite več praznoga darta. Kadilo mi je gnosüba. Mlajov i sobot i drugih osvetkov ne morem več trpeti, vaša spravišča so vsa falingasta.

14. Vaši mlaji i vaši osvetki se mrzijo mojoj düši, težavni so mi, teško je prenašam.

15. Pa čeravno vtegujete svoje roke, jaz li od vas obračam svoje oči; i čeravno povnožavate molitev, vas jaz li ne posluhnem; ar so vaše roke pune krvi.

16. Müjte se, očistite se, hüdobnost svojih misli spravite spred mojih oči, henjajte gor grešno delati.

17. Včite se dobro delati, iščite pravico, zatiranomi pomagajte, siroti prisodite pravico, dovico branite.

18. Zatem pridite i pritožite se na mene, pravi Gospod. Če bi bili vaši grehi kak škerlat, bodo beli kak sneg; i če bi bili rdeči kak kufer, bodo beli kak vuna.

19. Če ste povolni i me poslušate, bodete dobre te dežele vživali.

20. Če pa neščete i me k čemerom dražite, naj vas meč požre, ar so Gospodova vüsta govorila.

### Razlaga.

Svetlo pove v gornji rečeh dober Bog po sv. Izaiaši proroki, da zaman molimo, zaman svetke držimo, zaman na njegove name darüjemo, če smo znotraj zamazani, to je če je v düši smrten greh. V smrtnom grehi ne moremo nikaj Bodi dopadljivoga doprinesti. Pot k pokori je pa smilenost do bližnjega. Če čtemo te pred več jezer leti oznanjene bože reči, se glasijo, kak da bi je dober Bog ravno za denešnje pokvarjene čase glaso. Zato nas pa zovejo Kristušov namestnik vse k pokori.

## Pri Don Boskovej spovednici.

Gda prebiramo življenje našega svetnika se ne moremo zadoستا načuditi, kelko dela i skrbi je meo zmerom pri roki. Nego gda je trbelo iti v spovednico, je vse drugo pušto. Celih 46 let, kak dugo je količkaj mogeo, je bio vsaki hip na razpolago svojim v zavodi. Za dečke vsakše zajtro pred i med sv. mešov potem pa tudi večer. V soboto i pred kakšimi svetki je dostakrat spovedavao kesno v noč.

Tudi v najvekšoj zimi se je ne zbojao deset vör spovedovanja Dostakrat so ga vidili, da je prišeo večer ob desetih pa ob enajstih iz kapelice, se razmi, ešče brezi večerje. Tisto malo postane župice i prikuhe, ka je drugim ostalo, je tečno zavžio nato odišeo počivat. Včasih pa se je zgodilo, da je bila obednica zaprta, kuhinja že zaklenjena, ar je kuhar na Don Boska pozabio i odišeo spat. »No — se je Don Bosko sam sebi smejao — no, želodček moj, skoro vsaki večer ideš sit k počitki, zato pa zdaj lejko tak oстанеš. To ti ne bo škodilo. Vütro bova ešče bole brznila.«

Gda je trbelo spovedavati dečke (gojence), je nikdar ne pravo, ka je trüden ali ka me ne vtegne. Gospod Frančezija pripovedavle: »Eden večer smo ga sprevedil iz spovednice gori v sobico. Skoro deset vör je spovedavao, zato je bio grozno trüden. Pa ravno kak idemo se postavi pred nas eden gojenec i prosi Don Boska za spoved. Vsi se spogledamo i skoro nam je že na jeziki: »Ne zdaj, zajtra pridi!« Don Bosko se pa očetovsko nasmehne rekoč: »Le idi notri v mojo sobo pa bova oprävila.«

Nikaj zato ne čüdnoga či je zavolo tak dugoga sedenja v spovednici bio potem ves potrt i zdelan. Tü se spomnimo na lübeznivi prizor, šteri se je ednok ravno na štefanovo zgodo v njegovej sobici. Na sveti večer pa na sveti den je bio skoro nepretrgoma v spovednici, ka je že več nikak ne mogeo. Malo nato kak pride iz spovednice, sreča pet gojencov, ki ga prosijo za spoved. Don Bosko jih povabi v svojo sobo. Spove prvoga, drugoga, pri tretjem pa sladko zaspi. Gda je te video, ka je Don Bosko naslono glavo na njegovo ramo, je pomigno ovim, naj bodo mirni, ka se ne bi zbüdo. Prviva dva sta se po štiraj vö splazila, ovi trije so pa mirno čakali. Za kakše pol vöre je Don Bosko odpro oči, pogledao okoli sebe i pravo:

»Oh, siromački, što zna, kak dugo ste čakali!«

»Da ste pa li tak sladko spali, Don Bosko! Greh bi nam bio, či bi vas zbüdili!«

»Pa itak bi me mogli.«

Tisti gojenec, pri šteroga spovedi je Don Bosko zaspao, je kesnej djao: »Bom bar lejko pravo, ka je na mojoj rami počivala Don Boskova glava.«

Njegova resan apoštolska gorečnost za spovedavanje se je pa ne stavila samo doma v zavodi. Deleč po okoliških farah je hodo pomagat, posebno za kakše tridnevnic, devetdnevnic i proščenja. Neštetokrat so ga zvali k vmirajočim, tudi ponoči.

Vnogim neznancom, s šterimi se je spüsto v pogovor, je znao prilično i lübeznivo namignoti, da bi bilo dobro, či bi si malo v düšnovest pogledali pa jo oprali. Na ednoj postaji, gda je čakao na vlak, je prišeo vküp z ništjernimi bivšimi gojenci. Hitro je zapazo, ka so več ne tak vrli kak so bili nekda v zavodi, zato jih malo pograja. To jih je tak prešinilo, ka so naskori šli k spovedi.

Tü ešče omenimo edno reč. Don Bosko je bio stalen düšni pastir v turinskoj vozi. Vsaki tjeden je šo obiskat nesrečne voznike. Najraj se je dugo zadržavao med najbolje nesrečnimi, to je, pri mladencaj, šteri so v cveti svojega življenja bledeli v kmičnoj vozi zavolo kakšega hüdodelstva. Dostakrat se je bridko razjokao nad njihovov nesrečov i trdokornostjov. Tak lepo je znao ž njimi ravnat, ka so se počasi strsnoli i lepo spovedali iz celoga življenja.

### Don Bosko je znao.

Konestabile Karol, Don Boskov prijatelj, ma v svojih spominih to zapisano: »Ednok sam prišeo k Don Boski na obisk, pa sam ga najšeo, ka je ravno pregledavao beležnico, v šteroj je bilo napisano nekaj imen.«

»To, vidite«, mi je djao, »to so ništjerni moji huncvotje, štere bi rad malo v red pobrao.«

»Kakšo kaštigo ste jim pa pripravili?« sam ga pitao.

»Nikše«, je odgovoro. »Tak bom napravo. Te tü, vidite — i mi je pokazao ime — je med vsemi najbolje bodikaj, nego v srci je dober. Med odmorom na dvorišči ga bom tak mimoídoč poiskao i pitao, či je zdrav. On bo, se zna, odgovoro, ka sčista dobro. Potem segnem malo bole globoko: »Pa si zaistino popunoma zadovolen?« Najprle se malo preplaši, potem bo poveso oči i postao rdeči. Jaz ga bom pa znova lübeznivo pitao: »E, nekaj je pa li ne v redi. Či je že telo zdravo, je pa znabiti düša betežasta! ... Kak dugo si že ne bio pri spovedi!« — Za nekaj minut bo deček klečao pri spovednici. Prepričan sam, ka ne bom meo več neprilik z njim.«

Premišlavao sam Don Boskovo krotkost. Odkrio sam veliko skrivnost toga ponižnoga dühovnika. Kesnej v življenji se me

je večkrat polastila velika žalost, gda sam vido, kak svet propada zavolo slabih ljudi. Pri tem sam se pa spomnio na Don Boskove reči i včasi se mi je zbudilo vüpanje v lepšo bodočnost človeške družbe, dokeč njoj Bog pošila takše prenovitele kak je Don Bosko.«

Ešče eden dogodek vzememo iz Don Boskovoga življenja. Pokaže nam, kak je resan on znao. Dogodek je sledeči. Ednok sta ga povabila na obed grof i grofica Kamburcano. Pri tom obedi je bio tüdi nekši vpokojeni general. Jako duga leta se že nikaj ne brigao za svojo düšo. Don Bosko se je razgovarjao z grofom, z groficov pa tüdi z generalom. Staroga vojaka je prevzela Don Boskova domačnost, priprosti pa tak moder razgovor, zato je pri odhodi stopo k Don Boski pa njemi pravo:

»Prosim, Don Bosko, povejte mi kakšno reč za spomin.«

»O, gospod general«, hitro pravi Don Bosko; »molite za mene, ka si rešim düšo!«

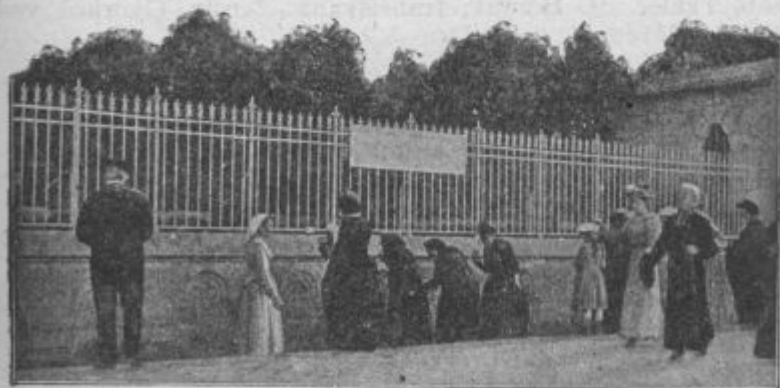
»Kak, jaz naj molim za ves, jaz? — Rajši mi dajte kakši dober tanač!«

»Molite za mene«, odvrne znova Don Bosko. »Najbrž ste opazili, ka moji znanci mislijo, ka bom naskori postavljeni na oltar, pa se motijo, ar ne vejo, ka sam grešnik. Zato vas prosim, bar vi mi pomagajte rešiti mojo düšo!«

General se je ešče brano pa proso za kakši drügi tanač. Don Bosko njemi nato pravi: »Gospod general, tüdi vi se pobričajte, da rešite svojo düšo!«

»Don Bosko, hvala vam za te tanač. Bom molo za vas pa tüdi vi molte za mene!« — »O samo Don Bosko mi je znano dati odkritosrčno te tanač«, je kesnej pripovidavao.

General je ne odlašao popraviti svoje düšno stanje. Postao je goreči katoličan.



V Lurdu. Ob ograji.

## Število duhovnikov Slovenske krajine.

Sveti Pavel pravi: Duhovnik je vzeti iz ljudstva i postavljeni za ljudstvo. Zato si pa vsakši narod zgoji duhovnike, ki opravljajo zvišeno službo: da so sredniki med Bogom i njim. Tudi slovenski narod je dao sv. Cerkvi dosta božih službenikov. Lejko pa pravimo, da je tisti deo slovenskoga ljudstva, ki žive v našoj Slovenskoj krajini, dao razmeroma jako lepo število duhovnikov. Naše ljudstvo poštuje duhovnike i znabiti zato Bog zbudi med njim dosta duhovniških pozvanj. Duhovniki so pozvani, voditi vernike k Bogi i tudi rešiti duše onih ljudi, ki šče blodijo v kmici poganstva. Zato bi pač najlepše bilo, če bi vsaka fara dala toliko duhovnikov, kelko jih sama potrebuje za dušno pastirstvo i šče šteroga več, da bi jih bilo šče kaj za misijonsko delo. Kak je to v Slovenskoj krajini, bomo najlepše vidili, če napravimo pregled živočih duhovnikov iz vseh far naših dveh dekanij.

### Dekanija Dolnja Lendava.

1. **Beltinci:** svetni: Baligač, Jerič, Herman, Perša; frančiškani: Vinkovič, Forjan, Knaus, Žalig; salezijanca Temlin i Šaruga; minorit Glavač; premonstratenec Sreš; vseh 12, bogoslovcov 3.

2. **Bogojina:** svetni: Varga št., Varga Jož., Berden, Ošlaj; salezijanci: Horvat, Lovrenčič, Vogrin; frančiškani: Ošlaj, Halas, Varga, Horvat, vseh 11; bogoslovcov 3.

3. **Dobrovnik:** nikaj; bogoslovcev 1.

4. **Dolnja Lendava:** premostratenec: Tivadar, 1; bogosl. 2.

5. **Črenoveci:** svetni: Godina Ign., Halas, Horvat; salezijanec Törnár, lazarist Godina J., vseh 5; bogoslovcov 2.

6. **Turnišče:** svetni: Bakan J., Bakan št., Kolenc, dr. Törnár, Vojkovič, Tivadar, Horvat; salezijanci: Cigüth, Radoha, Ščap, Tkalec, dr. Horvat; frančiškana: Žerdin, Györköš, vseh 14; bogoslovcov 4.

### Dekanija Murska Sobota.

1. **Sv. Benedikt:** benediktinec dr. Kühar, 1.

2. **Cankova:** salezijanca: Pavel, Vogrinčič, 2.

3. **Sv. Jürj:** svetna: dr. Lenarčič, Holzedl; salezijanec Geder; 3; bogoslovec 1.

4. **Grad:** svetni: Tüll, benediktinec: Sommer, lazarist: Čontala, 3; bogoslovec 1.

5. **Markovci:** nikaj.

6. **Martjanci:** svetni: Kreps, 1; bogoslovec 1.

7. **Nedela (G. Petrovci):** svetni: Ficko, 1, bogoslovec 1.

8. **Pertoča:** nikaj; bogoslovca 2.

9. **Sv. Sebeščan:** salezijanec Kerec, 1.



10. **Murska Sobota:** svetni: Slepecz, Bejek, Keresturi, Kūhar Iv., Faflik, Lejko; frančiškani: Minček, Veren, Kūhar; vseh: 9; bogoslovcov 6.

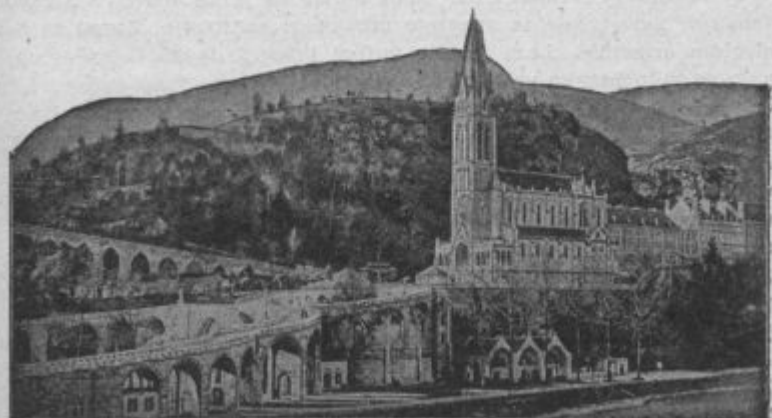
11. **Tišina:** svetni: dr. Rogač, Kūhar Iv., Klekl st., Klekl ml., Hauko; salezijanec: Dūndek; dominikanec: dr. Ratnik; benediktinec: Pūvar; premonstratenec: Serec; frančiškana: Źbūl, Kūhar; vseh 11; bogoslovcov 3.

12. **Vel. Dolenci:** nikaj.

**Pregled dūhovnikov i bogoslovcov po obeh dekanijah.**

	D. Lendava			M. Sobota		
Svetnih	18	+	16	=	34	
franč.	10	+	5	=	15	
salez.	11	+	5	=	16	
lazar.	1	+	1	=	2	
premonstr.	2	+	1	=	3	
benedikt.			3	=	3	
dominik.			1	=	1	
minor.			1	=	1	
vseh	43	+	32	=	75	
<b>Bogoslovci:</b>						
svetni	13	+	13	=	26	
salez.	3	+	2	=	5	
kapuc.	17	+	15	=	32	

Število katoličanov v Slovenskoj krajini je 70.000, tak pride približno na 1000 vernikov eden dūhovnik. Zanimivo je tudi, da je redovnih dūhovnikov (41) več kak svetnih (34). To je znabiti potom, da so študirali v samostanskih šolah.



Lursko svetišče.

## Sveta meša.

Zahvaljen bodi,  
sveti boži Sin,  
ki nam čudoviti  
zapústo si spomin.

Na lesi si  
za nas viseo,  
težo greha,  
nam vsem odvzeo.

Devetnajst sto  
preteklo že je let,  
odkar odrešo si,  
Usmiljeni, ves svet.

V spomin pa vedni  
odrešitve naše,  
nastavo si darítev  
svete meše.

Vsak trenutek  
meša se darúje,  
Bogi Očeti  
se za nas žrtvíuje.

Kristuš, Jagnje  
žrtvíevano,  
nam v daritvi je  
za dúšno hrano.

Za sveto mešo,  
to skrivnost veliko,  
spevamo Ti hvalo  
vekomaj in diko.

Zato zahvaljen,  
sveti boži Sin,  
ki pričúдовiti  
si nam dao spomin.

Svetomir.



## Cerkveni glasi.

Novo katoličansko vseučilišče podignejo v Quebeci v Canadi za Angleže, kakše majo že Francozi tñ. Vseučilišče bodo vodili jezuiti.

Collegium orientale. Pred enim letom se je ustanovo v Münchenu (Nemčija) zavod, gde se vzgajajo misijonarji za Rusijo. Zavod se zove: Kolegium orientale. Lani je bilo v tom kolegiji do 15 bogoslovcev, ki hodijo na münchensko univerzo, da si pridobijo bogoslovno znanje. Liturgično znanje (kak na priliko: pobožne vaje, cerkvena opravila itd.) pa dobijo doma v zavodi. Sv. mešo i druge cerkvene pobožnosti se včijo po vzhodnom obredi (tak kak Rusi majo). Tej misijonarje do šli v Rusijo, kak hitro njim bo dovoljeno apoštolsko delovati med Rusi. V zavod sprejmejo najraj bogoslovce slovanske narodnosti, ar se ti najležej navčijo ruskoga jezika.

Vera v Sovjetskoj Rusiji. V Rusiji od lakote vmirajo dúhovniki i verniki po temnicaj. Katoličane kak tñdi drugoverce majo bolševiki za protidržavne. Luteranski pastor Kropp, tajnik luteranske verske zveze, šteri je proti bolševizmi, je naproso Ruzvelta, naj se potegne za luterane v Rusiji. Ruzvelt, predsednik Sev. Am. držav, je rejsan od Látvinova, zvün. ministra (bolševikov) doseugno, da bolševiki vse amerikanske državlane pri miri pústijo na njihovo vero gledoč.

Lukačov, Črensovci 300, Antolin Jožef, Odranci 10, Haklin Veronika, Žižki, iz Francije 12, Šernek Mariča, M. Polana 10, Kuzma Alojz, trgovec, Tišina 20, Škafar Matjaš sluga okr. sodišča v Soboti 40, Zalaj Matjaš, šolski upravitel v pokoji nabralo v Maribori 220, Hozjan Martin, Žižki, iz Francije v zahvalo sv. Franciški, ka ga je rešo nevarnosti smrtnoga greha 50, Virag Lena, Odranci, v zahvalo sv. Franciški na doblenom dari 10, N. Odranci, naj se počasti sv. Anton 7, N. D. Bistrica 5, Na gostúvanji pri Gumilar Ivani v Radovcih nabralo Gumilar Janoš z ženov od Grada 64.50, Klajderman Marija, Črensovci, iz Francije 15, Kohek Matjaš, Sr. Bistrica, v zahvalo 15, Lípíč Martin, Gančani, iz Francije 10, † Plej Jožef, Črensovci, 250, Grah Iionka iz Francije 28.50, Mesarič Albina, G. Bistrica, iz Francije za srečno dopotúvanje 10, Horvat štefan, Trnje, v zahvalo, ka stvar ozdravila, 5, Casar Kristina, Bogojína 180, Mencigar Franc, D. Slaveci, na čast sv. Franciški i sv. Antoni, ka ga obvarjeta dúševnih i telovnih nesreč, 25, na zlatom gostúvanji Kosednar Mihala v Korovcih nabralo 40, Gabor Franc, Tropovci, v zahvalo za posúhunjeno molitev, 25, Čurič Treza, Trnje, v zahvalo 5, N. Srednja Bistrica, v zahvalo 10, Horvat Ana, M. Polana, iz Francije 30, Kerec Mihál iz Francije, naj se počasti sv. Francišek 70, Raščan Gizela, Žižki, prosi za zdravje moža 10, Stanko Ivan, Čresovci 20, Balažic Ančika i Marta, Genterovci, iz Francije 18, šplak Verona, Žitkovci 100, Geder Jožef, Korovci, nabralo pri tretjerednikih 300, Gaber Emílija, Srdica, iz Francije 50, Raj štefan, G. Bistrica 5, Kolbl Orša, Bratonci, v dopunilo črepa 450, Hozjan Julia, Renkovci, iz Francije 8, V Soboti nabrala Horvat Marika iz Martinišča 343, Horvat Marija, Zagreb 25, v Ljubljani nabralo 1000, Posojilnica Križevci pri Ljutomeri 50, Bog povrni vsem obilno. — Odbor.

## Cerkveni glasi.

**Novi mariborski prošt.** Papa Pij XI. so imenivali stolnoga dekana g. dr. M. Vrabera za stolnoga prošta lavantinskoga. Túdi mi želemo novimi g. prošti: Bog Vam daj svoj blagoslov!

**Protí preklinjanji i nedostojnomi guči** je odločno nastopila policija v Spliti. Na velikih plakataj je razglasila po varaši, ka bo ostro kaštigala vsakoga, šteri bo po vulicaj preklinjao, nespodobno gučao ali se nespodobno obnašao. Túdi pri nas bi bilo dobro te nasledívati.

**Brezverec,** znani izdajateó španskoga časopisa »El Ateo« J. Arpi, prvi boriteó španskih prostozidarov, je svojo zablodo prezvao i se spreobrnó. Prvle je bio civilno zdani. Po spreobrnjenji se je dao túdi cerkveno zdati.

**Ruski púšpece i dúhovniki v Rimi.** Lepo število ruskih púšpekov i dúhovnikov v Rimi je delalo te dni pod vodstvom púšpeka Sloskana, dúhovne vaje v jezuitskom kolegiji. Prijazni jezuiti so napravili v svojem kolegiji rusko-bizantinsko kapelico, v šteroj se darije vsakše den sv. meša po vzhodnom obredi sv. Janoša. Molimo túdi mi za spreobrnjenje bratskoga ruskoga naroda.

**Švicarski guverner** je postao benediktinski redovnik. Negdašnji guverner freiburškoga kantona (okraja), dr. Ernst Petrier, je položo te dni prve oblúbe v benediktinskom kloštri na Francoskom. L. 1932. je stopo kak brat v klošter. Prvle je bio viceprezident švicarskoga parlamenta i eden najbolje znamenitih voditelov švicarskoga javnoga življenja. Zdad šče slúžiti samo Bogi. Pri posvečenji so predlagali freiburški púšpek msgr. Besson

**Dvanaest let** že vodijo Petrovo barko papa Pij XI. 12. februara se je jako slovesno obslúživala 12 letnica kronanja pape Pija XI. V cerkvi sv. Petra v Rimi je bila slovesna sv. meša, pri šteroj so bili papa sami z

vsemi kardinali. Cerkev je bila nabitno puna duhovščine i romarov. Spodobne slovesnosti so se vršile po celom sveti.

»Veliki tedena« je naslov knjigi, štera je izišla okoli Vüzma. V knjigi so lepo obrazloženi obredi in molitve velkoga tjedna. Či ščemo resan iz dna duše doživeti Kristušovo trpljenje, smrt i vstajenje, nam pripomare ta knjigica. Naroči se pri Družbi sv. Mohorja v Celji. Košta 20. dinarov.

Stanje nemškoga katoličanskoga tiska v Jugoslaviji. Čiravno izhaja v Jugoslaviji dosta nemškij listov, med temi 5 dnevnikov, so katoličanski Nemci doségmao nej meli svojega verskoga lista. Da bi se tomí pomenkanji opomoglo, so v Belgradi začnoli izdajati z dovoljenjom cerkvene in državne oblasti nemški verski list »St. Raphaelsblatt«, ki izide vse na 14 dni (Upráva: Beograd, Miloša Velikog 50).

Našim malim o Mali Tereziki. Ta knjigica je bila lani v Misijskoj tiskarni v Grobljah vödana, gde se tüdi naš »Marijikin ograçek« štampa. Za deco jako lepa knjigica. Košta pa samo 2.— Din. Jako primerna, da se deci küpi za spomin ob priliki prvoga svetoga obhajila. Priporočamo.

Boði apostol! je naslov knjige preč g. Franca Kolenca, nam vsem poznanoga duhovnika i pisatela. Tiskana je v Tiskarni sv. Čirila v Maribori. Kniga se odavle po 4 Din. Lepo i vzpodbüdno knigo priporočamo vsem, »ki so blage vole in gorečega srca.«

Prekesno je! Eedna ženska z Galicije na Polskom se je jako mantrala, da bi zaslüzila sebi i deci vsakdenešnji krüh. Njeni muž je bio v Ameriki. V ednom pismu ga je prosila, či njoj more poslati kaj penez. Za kratak čas dobi pak od moža. Žena odpre pak i najde v njem kratko pismo i v lepom remi kejv svojega moža. To naj bi bila kakša pomoć? To je odgovor na moje proseče pismo? Od čemerov vrže kejv v ogen.

Po ednom tjedni dobi pa pismo od moža. V pismu njoj piše, ka rad pomore svojoj držini. Pa zavolo straha, ka bi što peneze vkrao — bilo je za časa inflacije — je djao 700 dolarov med reme v kejpi, šteroga njoj je prvle poslao.

Brez reči dene pismo v kraj. Takša žalost jo prime, ka spadne vküp, nato začne jokati i kričati. Ne si je mogla misliti kakši kvar si je vćinila v svojih čemerih.

Dosta več vredno kak 700 dolarov, pa je nebesko plaćilo, štero nam je vsem oblübo Bog. Včasí tüdi mi obvüpavamo v nevolaj. Dosta lüdi vrže v takšem položaji vero v kraj; pri tom ne misli na to, ka zgübi s tem najdragši kinč: tü na zemli mir srca i na drugom sveti večno blaženstvo. Joj, njegovo spoznanje bo dosta bridkejše, kak žalost Polske ženske.

Knige za férmo. Vredništvo Marijinoga Lista je naroćilo jako lepe molitvene knjige za deco i botrino svojih naroćnikov, ki so je želeli meti. Dobljo se v Soboti v starom Martinišći molitvene knjige dr. Pećjaka, za šolsko deco:

»Pri Jezusu« po 9 Din. Za vekšo mladino se pa dobi »Večno življenje« z rdečov obrezov za 20 Din, z zlatov pa za 28 Din. Marijin List pokloni v vsako faro, gde bo férma ednomi siromaškomi deteti brezplaćno molitvenik »Pri Jezusu«, štero priporoča duhovni pastir.

---

Na znanje vsem, ki mate kakši poseo v Soboti.

Na sv. Jožefa god so blagoslovili mil. g. č. kanonik Szlepecz Ivan staro Martiniče, Križova 4. Blagoslovili so jo, naj pod varstvom sv. Jožefa pomaga siromakom. V toj hiši odpremo najmre 29. aprila dobrodelno kühnjo za naše delavce i vse lüdi, ki v krćmo nemrejo. Tü dobijo za fal peneze dobro kmečko hrano. Do 10 vüre pa se mora vsaki javiti, ki šče dobiti obed. Gđa i kak dobijo siromacje brezplaćno obed v toj hiši, razglasimo pri drugoj priliki. Ki more, naj to dobro delo smilenosti podpira z tistim blagoslovom, šteroga njemi je dober Bog dao na njegovo vrednost.

Dom sv. Frančiška v Soboti.